

Τα μέτρα που ψηφίστηκαν στη Βουλή ή αυτά που συμφωνήθηκαν στο Eurogroup δε θέλουν ανάλυση. Όση προκλητική **ψευδολογία** και αν επιστρατεύσει η κυβέρνηση, η ουσία δεν αλλάζει.

Μείωση των συντάξεων, εξοντωτική **φοροληστεία**, θέσπιση **μνημονίου διαρκείας με τον λεγόμενο «κόφτη»**, αμόκ **ιδιωτικοποιήσεων**, πλήρης καταστρατήγηση κάθε έννοιας **λαϊκής κυριαρχίας** και παράδοση των πάντων στο Διευθυντήριο της ΕΕ και του διεθνούς κεφαλαίου (αυτό που βαφτίζουν πιστωτές και επενδυτές) για 100 χρόνια.

Μια **ακραία δεξιά νεοφιλελεύθερη πολιτική**, που έχουν το θράσος να τη ντύνουν με «αριστερά» περιτυλίγματα φουσκώνοντας την προπαγάνδα της ακροδεξιάς.

Κατά τα άλλα, πέφτει χοντρό δούλεμα στον κόσμο που παρατηρεί σαστισμένος.

Έτσι, οι μεν ΣΥΡΙΖΑ και ΑΝΕΛ λένε ότι ψηφίζουν πανστρατιά τα μέτρα (πλην μισής διαφοροποίησης) που **«δεν τους αρέσουν και τόσο»**, οι δε ΝΔ, ΠΑΣΟΚ και ΠΟΤΑΜΙ, δεν ψηφίζουν τα μέτρα, τα οποία τους **«αρέσουν τρομερά»**, πολύ περισσότερο και από το περασμένο καλοκαίρι όταν τα είχαν ψηφίσει!

Πως το μπορούν όμως και δε καίγεται το σύμπαν;

«Αδιάφορος παλιο-λαός» μήπως;

Βολεύει πολλούς αυτή η ερμηνεία.

Βολεύει τους κυβερνητικούς ασχημονούντες που καμώνονται πως αυτά κάνουν μιας και ο «κόσμος δεν έχει κότσια για πολλά».

Βολεύει την τουλάχιστον ανεπαρκή αριστερή κοινοβουλευτική (ή κοινοβουλευτικής λογικής) αντιπολίτευση: «αφού δε ξεσηκώνετε ο κόσμος, τι να σου κάνουμε και εμείς;»

Βολεύει και το «μέσο πολίτη», που με το γνωστό «αφού κανείς δε νοιάζεται...», μιλώντας για τους «άλλους», τακτοποιεί και τη δική του απουσία δράσης. «Πάντα για άλλους μιλάμε...», που λέει και ο στίχος.

Ας μη μιλήσουμε ξανά για την αντεργατική εκστρατεία της ΕΕ, το νεοφιλελεύθερο Μητσοτάκη ή τον «προδότη» Τσίπρα. Δε λένε πολλά ούτε και οι κατάρες και τα ηχηρά λόγια πως ο τελευταίος «θα πληρώσει, θα κάτσει στο σκαμνί» και άλλα τέτοια, που αμολάει η Ζωή Κωνσταντοπούλου. Έκατσαν μήπως ο Σαμαράς, ο Βενιζέλος, ο Παπαδήμος, ή οι εκάστοτε Υπουργοί Οικονομικών και Εργασίας;

Τολμούμε να πούμε: Δε θα λογοδοτήσει και δε θα πληρώσει κανείς, αν δε συζητήσουμε ουσιαστικά και πάνω στα ουσιώδη ερωτήματα που αφορούν όχι «αυτούς», αλλά «εμάς», την αριστερά, την αντίσταση σε αυτούς με στόχο την ανατροπή της πολιτικής τους.

Διατυπώνουμε μερικές σκέψεις.

Ας θυμηθούμε το «**όλοι μαζί τα φάγαμε**» του Πάγκαλου. Ήταν για πολλούς πρόκληση και ύβρις, αλλά δεν ήταν μπαρούφα της στιγμής. Οι του ΠΑΣΟΚ (και όχι μόνο) επιχείρησαν τότε, απευθυνόμενοι σε τμήματα των μικρομεσαίων, αλλά και κάποιων καλύτερα αμειβόμενων μισθωτών στρωμάτων, να μετατρέψουν τη **συνενοχή** τους σε μια ορισμένη (και περιορισμένη) περίοδο σε πρακτικές συναλλαγής κάτω από το τραπέζι με την εξουσία, σε **πολιτική ανοχή** στο μνημόνιο διαρκείας που έσκαγε μύτη.

Ε, λοιπόν σήμερα έχουμε από μεριάς ΣΥΡΙΖΑ το εξής ανάλογο: «**Μαζί δεν τα χάσαμε;**». Ούτε αυτό είναι στον αέρα. Εξηγούμαστε:

Πρώτον, η κυβέρνηση και οι λοιποί, τολμούν και τα κάνουν, διότι ηγεμόνευσε καταλυτικά μέσα στην αριστερά και στο ευρύτερο λαϊκό κίνημα, η άποψη ότι «το πρώτο και κύριο ζητούμενο είναι να έχεις μια **“αριστερή”** κυβέρνηση στα χέρια σου και όλα τα άλλα θα έρθουν». Το μνημόνιο θα το καταργούσε με ένα νόμο και χωρίς να ανοίξει ρουθούνι με την ευρωζώνη και την ΕΕ. Το χρέος θα ψιλο-σβηνόταν μετά από εξήγηση του θέματος στους «εταίρους». Η ΕΕ θα άλλαζε μαγικά και θα γινόταν των λαών. Οι συντάξεις και μισθοί θα βελτιώνονταν χωρίς να πειραχτεί καθόλου η αστική ολιγαρχία, εκτός ίσως των “καναλαρχών”. Δεν πρόκειται καθόλου για θεωρητικό ζήτημα. Αυτό συμπύκνωσε ο ΣΥΡΙΖΑ, αυτό εισπράττεται με πλήρη απογοήτευση τώρα σε ευρεία τμήματα.

Η αντίληψη πως το ΠΡΩΤΟ, το ΚΥΡΙΟ και το ΚΑΘΟΡΙΣΤΙΚΟ, δεν είναι μια κυβέρνηση –που αναγκαστικά θα διαχειρίζεται τη **συνέχεια** ενός εχθρικού προς το λαό κράτους, καθώς και τη **διεκπεραίωση** των “υποχρεώσεων” προς το ευρωπαϊκό κεφάλαιο- αλλά ο **οργανωμένος και μαχόμενος λαός** που με τη δύναμη της συλλογικής δράσης, θα μπορεί να καθυστερεί την επίθεση, να καταχτά πράγματα, να ανατρέπει και τελικά κάτω υπό προϋποθέσεις άλματος στη δράση του να **επιβάλει** και άλλο δρόμο και δική του κυβέρνηση και εξουσία, δυστυχώς δεν πήρε κεφάλι. Δεν ηττήθηκε οριστικά ή στρατηγικά, αλλά σε αυτή τη φάση (της «αντι-μνημονιακής» κολασμένης εποχής), δεν πήρε σημαντικό προβάδισμα και δεν όρισε τις εξελίξεις.

Αυτή η κατεύθυνση, με ευθύνη πολλών, ακόμη και αριστερών και μαρξολογούντων, παρουσιάστηκε ως πολύ «λίγη» έναντι του «θαύματος» της «αριστερής κυβερνητικής αλλαγής» και ως φτωχή «κινηματική» προσέγγιση έναντι της πεμπτουσίας της «μαγικής» πολιτικής πρότασης για την «κυβέρνηση της αριστεράς».

Μη ξεχνάμε πόσοι και πόσοι στριμώχτηκαν στην «αριστερή» (και πάντα ...κριτική) υποστήριξη της πολιτικής στρατηγικής ΣΥΡΙΖΑ και κάθε «διαπραγματευτικής» πιρουέτας του. Μη λησμονούμε τη σιγουριά τους για την «τεράστια ανακούφιση που θα έφερνε η πολιτική της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ σε εκατομμύρια Ελλήνων», η οποία υποτίθεται ότι δεν προϋπόθετε κανενός είδους «αριστερή πολιτική» ή ρήξη, άσχετο αν η τελευταία ήταν ίσως επιθυμητή καθαρά για «ιδεολογικούς λόγους», χωρίς ωστόσο «να είναι και της ώρας». Έκδηλη η απουσία τόσο ορθής εκτίμησης για τον χαρακτήρα της πολιτικής του ΣΥΡΙΖΑ, όσο και –ακόμη σπουδαιότερο – λάθη ιεράρχησης πολιτικών και κινηματικών καθηκόντων μα και συνδυασμού κοινοβουλευτικής και εξωκοινοβουλευτικής πάλης, που σήμερα κοστίζουν πολύ ακριβά. Λίγη και λειψή η **αυτοκριτική** για όλα αυτά.

Δεύτερο, μπορούν και τα κάνουν, διότι η άλλη, η πιο αριστερή εκδοχή της κοινοβουλευτικής διαχειριστικής αριστεράς, δηλαδή το ΚΚΕ, δεν πίστεψε ποτέ ότι μπορεί να υπάρξει **ανατροπή** της αντεργατικής αστικής μνημονιακής εκστρατείας και **δε στόχευσε** σε αυτήν. Στη βάση αυτής της ηττοπαθούς εκτίμησης, κινήθηκε λάθος σε δύο βασικά θέματα.

Το πρώτο ήταν και είναι το θέμα του **χρόνου**: «Αφού δε μπορεί να υπάρξει ανατροπή **τώρα**, έτσι και εμείς επιλέγουμε **αγωνιστικό σημειωτόν**, θεωρώντας ότι το **μέλλον** -λες και αυτό έχει μια αυτοτελή

ύπαρξη έναντι του ρέοντος παρόντος -με ένα μαγικό τρόπο θα μας δικαιώσει, «όταν θα έχει ξεβρακωθεί ο ΣΥΡΙΖΑ».

Το δεύτερο, ήταν και είναι το ζήτημα του **πεδίου**: «Αφού στο ευρύ πεδίο των μαζικών κοινωνικών αγώνων και ακόμη περισσότερο της συνολικής πολιτικής επαναστατικής ανατροπής “δεν υπάρχουν όροι και προϋποθέσεις”, επιλέγουμε εκλογική προπαγάνδα, αποκαλύψεις, συλλογή ψήφων και μελών. Μαζί και περικόλιστα, ελεγχόμενες συμβολικές κινητοποιήσεις, προσδοκώντας σε μια διαρκή “εξαγωγή πολιτικών συμπερασμάτων” και “αλλαγή των συσχετισμών”. Όχι στο επίπεδο της συνολικής ταξικής πολιτικής διαπάλης, αλλά εντός των “οικοπέδων» της αριστεράς”.

Ωστόσο, τραγικά αποδεικνύεται ότι, μια κοινωνία που ηττάται και κυρίως κόσμος που χάνει τα πάντα χωρίς να έχει την αίσθηση ότι έδωσε μάχες στις οποίες αν μη τι άλλο θα ένοιωθε και θα στερέωνε την συλλογική δύναμή του, δεν έχει **ιδιαίτερη όρεξη** για «πολιτικά συμπεράσματα».

Η **αντικαπιταλιστική κομμουνιστική αριστερά**, κινούμενη ανάμεσα στις δύο αυτές συμπληγάδες, έθεσε διαφορετικά κριτήρια, ακούστηκε, προβληματίσε, κέρδισε την εκτίμηση, αλλά δεν κατάφερε πολλά πράγματα, δεν συγκέντρωσε σημαντικές δυνάμεις. Υπάρχουν αντικειμενικοί, αλλά και υποκειμενικοί λόγοι για αυτό. Συνέβαλαν σε αυτό και οι ταλαντεύσεις τμημάτων της, που πρόβαλαν λογικές «αριστερού μετώπου για κυβερνητική λύση», προτάσσοντάς το στην ουσία έναντι της αναγκαίας αριστερής πολιτικής και των προϋποθέσεων ρήξης. Στο μέτρο που της αναλογεί, χρεώνεται και αυτή άλλης τάξης, αλλά όχι λιγότερο σοβαρές ευθύνες.

Μπορούν και τα κάνουν λοιπόν, η κυβέρνηση και τα αφεντικά της στην ΕΕ, διότι «εμείς» οι άλλοι (ο πληθυντικός χρησιμοποιείται αρκετά καταχρηστικά), για διαφορετικούς λόγους είμαστε πράγματι «λίγοι».

Όλα αυτά δεν αφορούν μόνο την προ-ΣΥΡΙΖΑ εποχή, αλλά και την περίοδο που διανύουμε.

Τόσο οι μεγάλες αντοχές και το απόθεμα αλληλεγγύης που φανέρωσε η κοινωνία με αφορμή τους πρόσφυγες, όσο και η αγωνιστική ανάταση του διμήνου Γενάρη-Φλεβάρη, μας έδειξαν ότι **ο κόσμος δεν έχει ηττηθεί**. Υπάρχουν ευρείες **ζώνες κοινωνικής μαχητικότητας** αλλά και **πολιτικών διεργασιών προς τα αριστερά**, που τροφοδοτούνται και από το **διαρκές φυλλορρόημα του ΣΥΡΙΖΑ**.

Πως λαμβάνονται αυτά τα δύο μηνύματα αλήθεια;

Ποιος θυμάται την περιβόητη **48ωρη απεργία- φάντασμα** της **ΓΣΕΕ**, που είχε μάλιστα αποφασιστεί με πρόταση και διαρκή ακατάσχετη υμνολογία του **ΠΑΜΕ**;

Έγινε με αυτή το **ανήκουστο** και δεν πρέπει να περάσει χωρίς συζήτηση: Μετά την αγωνιστική ανάταση αγροτών, εργατικών κλάδων και επιστημόνων του περασμένου διμήνου Γενάρη-Φλεβάρη, η «συνέχεια» ήταν ότι «θα κλιμακώσουμε με απεργία **όταν και αν η κυβέρνηση κατεβάσει το ασφαλιστικό**». Κοντολογίς, η «αριστερή» αντιπολίτευση ζήτησε από την **κυβέρνηση** να ορίσει αυτή την ημερομηνία της απεργίας. Και η κυβέρνηση με ευχαρίστηση το έκανε, επιλέγοντας πασχαλινές και άλλες **Κυριακές** για να κάνει την κηδεία των συντάξεων και της δημόσιας περιουσίας, χωρίς βέβαια να υπάρξει κάποια σημαντική αντίσταση.

Δυστυχώς το **ΚΚΕ** διαβάζει ανάποδα το δίδαγμα ΣΥΡΙΖΑ: Συνεχίζοντας τα λάθη της περιόδου 2010-2012, όπου δεν πήρε χαμπάρι τη μνημονιακή επέλαση που θα έφερνε τα πάνω κάτω στη συνείδηση και κινητικότητα του κόσμου και έχοντας πλήρως αποδράσει σε μια «μοιρολατρική αισιοδοξία» ενός άχρονου μέλλοντος, φαίνεται να λέει στους εργαζόμενους: «Δε σας τα έλεγα; Είδατε που είχατε αυταπάτες ότι μπορείτε να αλλάξετε τα πράγματα; Καθίστε στα αυγά σας και απλά βγάλτε πολιτικά συμπεράσματα».

Από την άλλη, οι σημαντικές πολιτικές διαφοροποιήσεις δύσκολα ενοποιούνται μετωπικά σε αγωνιστική αντικαπιταλιστική και αντι-ΕΕ κατεύθυνση. Όχι μόνο λόγω αδυναμίας ουσιαστικής υπέρβασης της «λογικής ΣΥΡΙΖΑ» τμημάτων που αποσπώνται από αυτόν, αλλά και εξ αιτίας πολιτικών ταλαντεύσεων και παλινωδιών σε τμήματα της αντικαπιταλιστικής αριστεράς.

Το **«τι να κάνουμε;»**, προϋποθέτει μια ανοιχτή συζήτηση για τα παραπάνω, τουλάχιστον σε επίπεδο μιας πολιτικής πρωτοπορίας. Περιλαμβάνει όχι μόνο το **«τι»** αλλά και το **«πώς»** και **«από ποιόν»**.

Τις απαντήσεις δε θα τις βρούμε στην απλή «ανασύνθεση εκ των ενόντων», βρίσκοντας το μέσο όρο των σημερινών υπαρκτών δυνάμεων, αλλά αναζητώντας ένα δυναμικό **προωθητικό μετασχηματισμό** τους εντός του πεδίου της οργάνωσης και της μαχητικής πάλης του λαού, που θα υπερβαίνει το δίπολο διαχειριστικών αυταπατών και σημειωτόν αναμονής του μέλλοντος.

Μπορούμε να αραδιάσουμε πολλά και χρήσιμα σχέδια για ένα εναλλακτικό δρόμο εξόδου από τη μέγγενη των μνημονίων και της φυλακής της ΕΕ.

Μπορούμε με κάποια επάρκεια να περιγράψουμε μια κοινωνική πορεία με κριτήριο τα συμφέροντα της κοινωνικής πλειοψηφίας και το δημόσιο κοινωνικό όφελος, αντί της εμπορευματοποίησης των πάντων, του απαράβιαστου του καπιταλιστικού κέρδους και του μονοθεϊσμού μιας δήθεν ουδέτερης «αγοράς» ή «παγκοσμιοποίησης».

Όμως, πάντα το καθοριστικό ερώτημα, το έδαφος πάνω στο οποίο θα κρίνονται όλα αυτά, θετικά ή αρνητικά, είναι αυτό που αφορά την απάντηση στο **«ποιος θα κρεμάσει την κουδούνα στου γάτου την ουρά;»**. Δηλαδή στο ζήτημα του κοινωνικού και πολιτικού **υποκειμένου** της ρήξης και της ανατροπής. Της **συνεκτικότητας** και της **δύναμης** που θα έχει. Της ικανότητάς του να συγκεντρώνει πυρά και να περνά στην αντεπίθεση.

Το ερώτημα αυτό δεν απαντάται με μαγικά κόλπα και κινήσεις, εκτός αν θέλει κανείς να κυνηγάει συνεχώς την ουρά του.

Η πολιτική απάντηση προς όφελος της εργαζόμενης κοινωνικής πλειοψηφίας με πρόσημο δημοκρατίας και ελευθερίας, σε μια σύγκρουση αμείλικτη που βρίσκεται σε εξέλιξη (και δεν είμαστε στο τέρμα της!), θα κριθεί στο επίπεδο της ανατροπής του ταξικού συσχετισμού δύναμης, στο πεδίο μιας **πρωτόγνωρης κλιμάκωσης** της κινηματικής και πολιτικής διαπάλης. Με άλλα όπλα, με άλλους φορείς, όχι με τα παλιά αποτυχημένα ή ανεπαρκή υλικά!

Σήμερα, **το μπλοκ το «δικό» μας** σε αυτή τη μάχη όχι μόνο **δεν υπάρχει με μαζικούς όρους**, αλλά είναι και λειψή η συνείδηση της ανάγκης και του **χαρακτήρα** του. Για αυτό και δεν μιλάμε στην ουσία για ταξική διαπάλη, αλλά για μονόπλευρη, ανηλεή **ταξική σφαγή** από μεριάς των αντιπάλων. Ο κόσμος το νιώθει αυτό...

Ένα **πολιτικό σχέδιο** ανάταξης του κλίματος ηττοπάθειας και διαμόρφωσης όρων μιας **κινηματικής και πολιτικής αντεπίθεσης**, πρέπει να περιλαμβάνει βήματα σε πολλά επίπεδα.

Κατ' αρχήν, πρέπει να έχουμε μια αυτοπεποίθηση για τις δυνατότητες και να μη θεωρούμε ως τη μεγαλύτερη σοφία τη συνηγορία υπέρ των υπαρκτών πλέον αρνητικών τάσεων στη συνείδηση των εργαζομένων.

Ας κρατήσουμε την **εικόνα της Γαλλίας**: Την ίδια στιγμή που υπάρχει μια πολιτική μαυρίλα στο επίσημο πολιτικό σκηνικό, ειδικά με την άνοδο της ακροδεξιάς, οι υπόγειες κοινωνικές διεργασίες βγαίνουν στο προσκήνιο με μια **αποφασιστική εργατική κινητοποίηση** που συγκεντρώνει την προσοχή της Ευρώπης.

Πρέπει να αλλάξουμε μυαλά όμως.

Χρειαζόμαστε ένα **αγωνιστικό κέντρο**, συνάντησης των κοινωνικών και πολιτικών αντιστάσεων, σε **πλήρη ανεξαρτησία** από την συστημική, κυβερνητική πολιτική και τον υποταγμένο συνδικαλισμό. Είναι το Α της απάντησής μας.

Δεν αφορά αυτό μια συνδικαλιστική τακτική, όσο μια **πολιτική κατεύθυνση** συγκρότησης αντίπαλου μαχόμενου δέους, που να δίνει αυτοπεποίθηση και να απαντά στο ερώτημα της οργάνωσης και του **πραγματικού αγώνα**. Να τελειώνουμε με τον πολιτικό και κινηματικό **ακολουθητισμό** στον υποταγμένο συνδικαλισμό και με την ανοησία της δήθεν κλιμάκωσης με συγκέντρωση στη Βουλή όταν ψηφίζεται το ένα ή το άλλο μέτρο, εν μέσω κοινοβουλευτικών δεκάδικων λόγων. Όχι άλλες κηδείες και μνημόσυνα... Τέτοιες μπορεί να τις οργανώνει μια χαρά η κυβέρνηση,

Στο ζήτημα αυτό, θα κριθούν όλες οι πολιτικές δυνάμεις της (δυνάμει) αριστερής πολιτικής αντιπολίτευσης, καθώς και οι μαχόμενες τάσεις μέσα στο εργατικό κίνημα. Κάθε βήμα σε αυτό το δρόμο, αξίζει χίλιες φορές περισσότερο από κάθε ντουζίνα "πολιτικών προγραμμάτων διεξόδου" που πετιούνται στον αέρα. Αν δε γίνει «της Γαλλίας», τα λόγια περιττεύουν...

Παράλληλα (και όχι στη συνέχεια), είναι επείγον να υπάρξουν πρωτοβουλίες πολιτικής συνάντησης πάνω σε ένα **πρόγραμμα πολιτικής τομής** σε σχέση με ότι «κόντυνε» τελικά τις προοπτικές της ανατρεπτικής πολιτικής δράσης και οδήγησε στη σημερινή ήττα. Όχι, δε χρεωνόμαστε εξίσου τη σημερινή ηττοπάθεια, μαζί με αυτούς που ήταν θιασώτες και αρχιτέκτονες της λογικής που την προετοίμασε.

Αντίθετα, διεκδικούμε τη συγκρότηση ενός **μετώπου** που θα κινείται σε κατεύθυνση **αποφασιστικής ρήξης με την αστική πολιτική και εξόδου από την Ευρωπαϊκή Ένωση**, προτάσσοντας την ανάγκη για **«ψωμί, δουλειά, δημοκρατία»** πάνω από όλα για τον κόσμο της μισθωτής εργασίας, τους ανέργους, τη νεολαία, τα φτωχο-μεσαία στρώματα της πόλης και της περιφέρειας. Αναζητώντας τη συνολική αντικαπιταλιστική επαναστατική ανατροπή.

Υπάρχουν παλιές και νέες δυνάμεις που μπορούν και πρέπει να συγκλίνουν σε αυτή την κατεύθυνση. Δε χρειαζόμαστε ούτε αναγέννηση του «πρωτο-ΣΥΡΙΖΑ», με κόμματα που θα αρχίζουν και θα τελειώνουν σε ρητορείες για «αντι-μνημονιακά, πατριωτικά μέτωπα» και (ξανά μανά) «κυβέρνηση της αριστεράς», ούτε αρχηγικά κόμματα στημένα στις λογικές life style και πολιτικού marketing με απουσία αριστερής και εργατικής πολιτικής. Η **ΑΝΤΑΡΣΥΑ** δικαιούται, αλλά και υποχρεούται να διεκδικήσει ένα πρωταρχικό ρόλο στην προσπάθεια για ένα **ευρύτερο μαχόμενο αντικαπιταλιστικό, αντι-ΕΕ πόλο**, με ενεργή παρουσία και αλληλεπίδραση με την αντεπίθεση των κοινωνικών αγώνων.

Έτσι και αλλιώς η ιστορία δεν παίζεται ποτέ από την αρχή όπως τα σήριαλ σε επανάληψη... Η **τομή προς τα εμπρός** είναι όρος για την ανάταξη του κλίματος ηττοπάθειας και της εργατικής και λαϊκής αντεπίθεσης για την ανατροπή. Διαφορετικά, μας νικούν εύκολα...